

[Mimi Jakobsen]

Det, jeg vil opfordre til, når vi nu skal finde den danske løsning – forhåbentlig med det store, brede flertal i Folketinget – er, at man nu heller ikke helt svigter den lidt mindre halvdel af befolkningen, der sagde ja. Det er, som om de er fuldstændigt glemt i denne debat. Vi ved alle sammen, at flertallet er bindende, og det har nogle juridiske, parlamentariske og alle mulige andre konsekvenser, men der var en stor del af den danske befolkning, der sagde ja, og jeg vil appellere om, at nejsigerne også i det danske Folketing anerkender, at det skal vi ikke helt se bort fra.

Når vi forhåbentlig finder en enighed med de andre lande i form af præciseringer, i form af hensigtserklæringer, måske oven i købet bindende regeringserklæringer, hvor andre lande stiller sig bag nogle af de danske ønsker, så er vi nået så langt.

Jeg er stadig væk bedrøvet over, at Socialdemokratiet på forhånd binder sig til ikke at ville indtræde i ØMU'ens tredje fase. Jeg er helt enig med hr. Lykketoft i, at den vist sejler ude i en fjern horisont, men måske netop af den grund burde man ikke foruddiskontere allerede i dag, at det skal Danmark i hvert fald ikke. Men det kan jo være, man må ændre holdning undervejs. Hvem ved, om Danmark måske er det land, der har allermost behov for en sådan tredje fase, når vi når på den anden side af årtusindskiftet?

Jeg har undret mig i løbet af sommeren og det tidlige efterår over de reaktioner, der har været på ting, der er foregået i Europa, og de konklusioner, man så har draget af det. Vi har fulgt situationen i det tidligere Jugoslavien, og vi har vel alle sammen siddet og knyttet næverne og ikke kunnet fatte, hvorfor vi ikke kan blive enige om at rykke ind og lade være med at affinde os med, at der ligger koncentrationslejre i et land, som ligger tre timers flyvetid herfra. Det er næsten ikke til at holde ud at tænke på.

Man siger fra modstandernes side: Jamen det er jo også, fordi det dér udenrigssamarbejde i EF slet ikke virker. Og det er jo desværre til en vis grad rigtigt, men så må jeg sige, at så var det måske en idé at få styrket det samarbejde og gå videre ad den vej, så vi en anden gang kunne blive enige om at sige: Det vil vi ikke tolerere. Det kan vi ikke leve med. Det vil vi ikke finde os i. Det er ikke trediverne, vi lever

i. Vi kan ikke leve med, at der ligger koncentrationslejre, og at nogle stakkels mennesker bliver myrdet, så det klodser, uden at vi kan gøre noget.

Det er ikke et argument for at sige, at Europas samarbejde og et udenrigspolitisk samarbejde ikke duer. Det er et glimrende argument, desværre, for at sige, at vi er nødt til at gå videre. Der er mere brug for det europæiske samarbejde, end der nogen sinde har været.

Og det samme sker, når der er bøv! på valutamarkederne. Så går man straks ud og siger: Det dér med ØMU, det duer slet ikke, i stedet for at sige: Hvad kan vi nu gøre for yderligere at koordinere økonomiske politikker, styrke samarbejdet mellem landene, lave barrierer for, at navnlig de store kan skalte og valte med de andre, som de nu synes, sådan som vi har set det hele vejen ned igennem historien? Det er for mig at se den rigtige og den anden konklusion på al den ballade.

Jeg tror ikke meget på, at man kommer de danske nejsigere væsentligt i møde ved at åbne ministerrådsmøderne; det vil jeg sige. I værste fald kan det måske skræmme nogle af tilhængerne væk. Det bliver ingen sællert – undskyld mig, det gør det altså ikke! Hver eneste gang der har været et ministerrådsmøde, har vi haft fin repræsentation af danske journalister, der har viderebragt og spurgt og gjort ved og formidlet alt, hvad der overhovedet kunne vendes og drejes af det, der var foregået. Jeg tror, det er en narresut, men jeg vil gerne være med til at drøfte både nærhed og åbenhed og demokratisering og alle disse vidunderlige ord, som vi nu omgiver os med, hvis vi bare kunne være lidt konkrete. Og man må i hvert fald sige, at den med ministerrådsmøderne er konkret; det er også det pæneste, man kan sige om den.

Der ligger selvfølgelig noget i det, der hedder EF-kulturen, som gør, at der godt kan være mennesker, som siger: Jamen hvad er det for et sprog, de snakker dernede? Nu har subsidiaritet jo været nævnt til bevidstløshed, men også andre udtryk. Selvfølgelig sker det da, at mennesker, der har arbejdet i et sådant system i mange år, kan have svært ved at ramme tonen hos alle medlemslandenes befolkninger, det er der jo ikke noget mærkeligt i. Men vi skal måske også vænne os til herhjemme, at ligesom danskere er danskere, er franskmænd altså også franskmænd, og italienere taler som itali-